

கடந்த 50 ஆண்டுகளாக சென்னை கடற்கரைச் சாலையில் வென்லக் 325 பூங்காவில் செயல்பட்டுவந்த பாரதச் சாரணர் அமைப்பு வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்படுமென்று வெளியாகிய செய்தி குறித்து.

1981 மார்ச் 7] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

துறை ஆதரிக்கவில்லை. அது அந்த இடத்திலேயே இருக்க வேண்டுமென்பதிலே எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் கல்வித் துறை எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, இந்தச் சாரண-சாரணியர் இயக்கத்திலே ஒரு நல்ல விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு பள்ளிக் கூடங்களில் காரியங்கள் நல்ல முறையில் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் சிக்கல்களை நீக்க கல்வித் துறை நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும்கூட, இந்தக் கட்டிடத்தையும் பொதுப் பணித் துறையிலிருந்து கல்வித் துறை வாங்கி, தனக்கே சொந்தமாக்குகின்ற வகையில் முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும். அப்படி எடுத்தால்தான், நிரந்தரமான தீர்வு பிறக்கும். அப்போதுதான் இந்தப் பணி முழுமையாக ஆகும். ஆகவே இந்தக் கட்டிடத்தை கல்வித் துறை தனக்கே சொந்தமாக்கிக்கொள்கின்ற வகையிலே முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அப்படிப்பட்ட முயற்சியை அரசு எடுக்கும்.

5. தனி உறுப்பினர் தீர்மானங்கள்.

(1) அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் அரசே ஏற்று நடத்துவது குறித்து—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் அவர்கள் 7—11—1979, 31—7—1980, 12—2—1981 அன்று முன்மொழிந்த தீர்மானத்தின் மீது தொடர்ந்து விவாதம்.

* திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கக்கூடிய இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது நான் கழிந்த தனி நபர் தீர்மான நாளில் சொன்ன கருத்துக்களையொட்டி எனது எஞ்சிய கருத்தினைச் சொல்லி முடிக்க விழைகிறேன். அன்று இதைப் பற்றி நான் பேசுகின்றபோது, நம் நாட்டில் கல்வி எதிர்காலத்தில் சிறப்பாக அமைகின்ற அளவிலே சீரான வளர்ச்சி கல்வித் துறையிலே ஏற்படுகின்ற

326 அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் அரசே ஏற்று நடத்துவது குறித்து

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

திலையை உருவாக்குகின்ற ஒரு பணியிலே நாம் இருக்கிறோம். கட்சிச் சார்பற்ற முறையிலேயும் வேறு எந்தவிதமான மாச்சரியத்திற்கும் ஆட்படாமல் நாம் இதைப்பற்றி ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

ஒருவேளை இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இருக்கின்ற மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, தமிழகம் கல்வித் துறையிலே பரவாயில்லை. மற்ற மாநிலங்களில் கல்வி பயிலுகின்ற மாணவர்கள் எண்ணிக்கையிலும் சரி, இங்குள்ள கல்வி முறைகளிலும் சரி, எஞ்சிய மாநிலங்களோடு நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, இங்கு ஓரளவுக்குப் பரவாயில்லை என்று நாம் மன அமைதிப்பட்டு விடக்கூடாது என்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

பிறநாடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, நம் கல்வித் துறை மிகவும் பின்தங்கியிருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கல்வித் துறையில் ஒரு சீரான முறை ஏற்பட வேண்டும், தனியார் பள்ளிகளைப்பற்றி ஆராய வேண்டும் என்று நான் எடுத்துச் சொன்னேன். நம் முன்னால் வந்திருக்கின்ற தீர்மானம், எல்லாப் பள்ளிகளையும், தனியார் பள்ளிகளையும், ஊராட்சிப் பள்ளிகளையும் மற்ற பல துறைகள் நடத்துகின்ற பள்ளிகளையும், அத்தனையையும் அரசுப் பள்ளிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது அப்படிச் செய்து கல்வித் துறையிலே ஒரு சீரான கல்வி வளருவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்த முயற்சிகளிலே நாம் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கருத்து இருக்கிறது. இதிலே மாறுபட்ட கருத்து உடையவர்களும் உண்டு. மாறுபட்ட கருத்துடையவர்கள் உண்மையிலே அரசுத் துறையிலே நடைபெறுகின்ற பள்ளிகள் சீரான முறையிலே இல்லை என்ற எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசுத் துறையில் யாரும் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள். அதிலே இருக்கின்ற பெரிய அதிகாரிகள் ஒரு துறையிலே இரண்டு ஆண்டுகள் செயலாளராக இருப்பார்கள், இன்னொரு துறைக்குப் பிறகு போய்விடுவார்கள். எனவே பொறுப்பேற்பவர்கள் சரியாக இருக்க முடியாது. அதனால் அதில் பல சிறப்பு அம்சங்கள் இருக்க முடியாது. அதை விட தனியார் துறை மிகச் சிறந்த முறையிலே இருக்கின்றது என்று கருதுகிறார்கள்.

(முற்பகல் 11-30)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

இந்த நாட்டிலே பள்ளிகள், கல்லூரிகள் தொடங்கியபோது, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இருக்கக்கூடிய செல்வந்தர்கள், அற உணர்வு படைத்தவர்கள்,

1981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

அவர்களுடைய பெரும் முதல்களை எடுத்து, கல்வி அளிக்கும் நற்பணியில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம். அவர்களுடைய அறக் குணம் காரணமாக, பல பள்ளிகள், பல கல்லூரிகள் தோன்றின. கல்வித் துறையும் சிறப்பாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது அந்த நிலை சீரழிந்து கொண்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். இன்று நமது மாநிலத்தில் தனியார் பள்ளிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஏதாவது ஒரு குறை அங்கே நடைபெற்றுக்கொண்டு வருவது தெரியும். கல்வித் துறையிலே குறையற்ற நிலை உருவாக வேண்டும். கல்வித் துறையிலே, பயில்கிற பகுதியிலே அப்படிக் கருதுவதற்குக் காரணம், அங்கே பயிலும் இளைஞர்கள் என்ன சுற்றுச் சூழ்நிலை இருக்கிறதோ அதைத்தான் கற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்பதை மறக்க முடியாது. மிக உயர்ந்த பள்ளிகள், கல்லூரிகள் என்று கணிக்கப்பட்டவைகள்கூட, இன்றைக்கு பல்வேறு தவறுகளுக்கு ஆட்பட்டு, அங்கே பயிலும் மாணவர்கள் அவைகளைப் புரிந்து, தேறிந்து, கோரிக்கைகள் எழுப்பப்பட்டு, அவை விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு, போராட்டம் நடைபெறும் சூழ்நிலை ஆங்காங்கே ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் எவையெவை என்று சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய அளவிற்கு இல்லாமல், பெருகிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்பு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்த தவறுகள், இப்போது பரந்து காணப் படுகின்றன தனியார் துறையிலே. அரசு பள்ளிகளிலே இத்தகைய தவறுகள் இல்லையா என்று கேட்கலாம். அரசுப் பள்ளிகளிலே தவறுகள் இருந்தாலும், திருத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. தனியார் துறையைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களே திருத்தினாலன்றி, அந்த நிர்வாகம் திருத்தினாலன்றி, திருத்துவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அரசுத் துறை என்று சொல்லும்போது, சமுதாயத்திற்கு நேரடியாகப் பொறுப்பு சொல்ல வேண்டிய நிலையிலும், சட்டமன்ற வழியாகவும், மக்கள் பிரதிநிதிகள் வழியாகவும் கட்டுப்படுத்த உரிமை இருக்கிறது. ஒரு பகுதியிலுள்ள அரசுப் பள்ளியோ அல்லது கல்லூரியோ ஒரு கால கட்டத்தில், அதனுடைய நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருப்பவரின் திறமைக் குறைவால், மோசமானாலும், அவரை மாற்றி, வேறொருவரைப் போட்டு, மீண்டும் அந்தக் கல்லூரியை அல்லது பள்ளியை திறம்பட நடத்த முடிகிறது. அதை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், இப்படி தனியார் பள்ளிகளில் செய்ய முடியாது. குறிப்பாக கிருத்துவ மிஷனரிகளால் நடத்தப்படும் தனியார் பள்ளிகளிலும், மைனாரிட்டி ரைட்ஸ் உடையவர்கள் நடத்தும் தனியார் பள்ளிகளிலும் அவர்கள் தங்களுக்குள்ள உரிமையை லைசன்ஸ் போன்று கருதுகிறார்கள். அவர்களைப் பெருந் தன்மையோடு கேட்டுக்கொள்வது, அப்படிப்பட்ட உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் பாதுகாப்பு

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

இருக்கிறது, தங்களை யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்ற உணர்வு மேலிட்டு, அந்தப் பாதுகாப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அரசு போடுகிற சட்டங்களை அமல்படுத்த மாட்டோமென்று சொல்லுகிற அளவிற்கு அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலுள்ள பாதுகாப்பு, மைனாரிட்டி சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கல்லூரி ஏற்படுத்த உரிமை இருக்கிறது, பள்ளிகள் ஏற்படுத்த உரிமை இருக்கிறது என்பதுதான். ஆனால் அப்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட பள்ளிகள் அந்த நாட்டின் சட்டத்தின் வழியில், அந்த நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பின்கீழ், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசு என்ன முறையில் கல்வி இருக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறதோ, அந்த விதிக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்ற உணர்வை வளர்த்துக்கொள்ளாதது மிகவும் துர்பாக்கியமானது. கல்வி நிறுவனத்தை அடைத்தாலும் அடைப்போம், இந்தச் சட்டத்தை அமல் நடத்த மாட்டோமென்று சொல்லுகிற அளவிற்குப் பிடிவாதம் பிடிக்கும் நிலை சென்னையிலிருந்து வேறு பல நகரங்கள் வழியாக எல்லாப் பகுதிகளிலும் அங்கெங்கெனாதபடி நாம் பார்க்கும் நிலை இருக்கிறது. எனவேதான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு நாம் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழ்நாடு அரசு, தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைத்துக் கட்சிகள், அனைத்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, இந்தக் கருத்தை ஆதரிக்க வேண்டும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலுள்ள பாதுகாப்பு இப்போது துஷ்பிரயோகப் படுத்தப்படுகிறது. வேறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது சீரான கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தடைக்கல்லாக அமைகிறது. மைனாரிட்டியினர் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். ஆனால் அவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நிலையில் இல்லை. மைனாரிட்டி நிர்வாகத்தினரிடமிருந்து அவர்களது தவறுகளிலிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கும் நிலைக்கு நாம் ஆட்படுத்தப் பட்டிருக்கிறோம். இதை ஒரு சம்பவத்தால் அல்ல, பல சம்பவங்களை வைத்து கூட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம், கல்வித் துறை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது, நாடு அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மைனாரிட்டி சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெரும் தலைவர்கள் இத்தகைய சூழ்நிலைகள் உருவாகாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் உருவாகிவிட்டது. இன்று தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் விளம்பர நோக்கோடு ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. அந்தக் கல்வி நிறுவனங்களை ஆரம்பித்த மூதாதையர்கள் படிக்காதவர்களாக இருந்த காரணத்தால், நல்ல அற உணர்வு கொண்டு, இவற்றை ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய வாரிசாக வந்தவர்கள் நல்ல கல்வி அறிவு பெற்று, சமுதாயத்தில் நல்ல செல்வாக்கு பெற்று, அதைத் தவிராகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள துணிவு பெறுகிறார்கள்.

1981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம். அது போராட்டமாக மாறுகிறது. பிறகு அதைத் திர்க்கும்படியாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு இது பெரு நோயாக மாறிவிட்டது. அதைக் 'கேன்சர்' நோயாக்கி விடக்கூடாதென்பதுதான் தீர்மானத்தின் நோக்கம். தக்க நேரத்தில் அரசு தலையிட்டு, தனியார் பள்ளிகளை அரசுப் பள்ளிகளாக மாற்ற வேண்டுமென்று கருதுகிறோம். அதே நேரத்தில் தனியார் துறையில் நடக்கும் கல்வி நிறுவனங்கள் இதை விடச் சிறப்பாக நடக்கவில்லையா என்று கேட்கலாம். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத்தான் அப்படி இருக்கிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்பு 95 சதவிகிதம் சிறப்பாக நடந்தது. இப்போது ஐந்து சதவிகிதம் தான் அப்படி இருக்கிறது. வயலிலே பயிரிடுகிறோம். அதில் களை வருவது இயல்பு. கொஞ்சமாகக் களை இருந்தால் ஆளை விட்டு களையைப் பிடுங்கிவிடுவோம். பூராவும் களை இருந்து, கொஞ்சம் பயிர் இருந்தால், பயிரை மட்டும் பிடுங்கி விட்டு, பாக்கி எல்லாவற்றையும் திரும்ப உழுது, மீண்டும் பயிர் வைக்கும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இப்போது ஒருசில பள்ளிகள்தான் சிறப்பாக இருக்கின்றன. அங்கேயும் ஆய்ந்து பார்த்தால் ஒரு தவறு சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்தக் கல்வி நிறுவனங்களை அப்படியே விட்டு விடுவோமானால் வருங்காலச் சமுதாயம், அந்தச் சூழ்நிலையில் படிக்கும் இளைஞர்கள் தங்களுடைய நல்ல உணர்வுகளை வளர்த்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக அந்தச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப வளர்க்கப்பட்டு, அவர்கள் ஒரு தவறான சமூகமாக ஆக்கப்பட்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சம் நமக்கு ஏற்படுகிறது. அதைக் கருத்தில் கொண்டு, சில உணர்வுகளை எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஒருவேளை அரசைப் பொறுத்த அளவிலே, சங்கடங்கள் இருக்கலாம், சட்டச் சிக்கல்கள் இருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட பெரிய பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்கிற பொறுப்பை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா என்று எண்ணலாம். அதை ஒரு 'பேஸ்டி ப்ரோகிராம்' ஆக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செய்ய வேண்டும். முதலில் ஆரம்பக் கல்வியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது ஆரம்பக் கல்வி ஊராட்சி ஒன்றியங்களிடமும், தனியார்களிடமும், அரசிடமும் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் என்பது அரசோடு ஒட்டிய நிர்வாகமாக இருந்தாலும், அதை விட அரசுத் துறையிலுள்ள பள்ளிகள் சிறப்பாக அமைகின்றன. இதில் இரண்டு கருத்து இருக்க முடியாது. கல்வி சிறப்பாக இருக்க வேண்டும், அந்தத் துறை நல்ல முறையில் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும், அதற்குள் தவறு நடக்கக்கூடாது. அந்தத் தவறுகளைப் பார்த்து மாணவர்கள் பின்பற்றும் சூழ்நிலை உருவாகக் கூடாது. இந்த அடிப்படையை ஏற்றுக்கொண்டால், அரசுத் துறையில் நடத்துவதுதான் இந்தக் குறைகளையெல்லாம் குறைப்பதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும். தனியார் துறை ஒரு காலத்தில் சிறப்பாக இருந்தது. இப்போது

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

தவறு செய்யும் நிலையைப் பார்க்கிறோம். ஒரு தனி நபர் சிறப்பாக இயங்குவார் என்று அவர் வாழ்நாளில் சொல்லுவதற்கு இப்போது ஐயப்பாடு ஏற்படுகிறது. வாழ்நாள் முடிந்த பிறகுதான் அதைக் கணிக்க முடியும். அரசு என்பது சமுதாயத்தின் அமைப்பு, மக்களால் நடத்திக் கொண்டிருப்பது. நாட்டில் ஜனநாயக ரீதியாக அமையும் அரசு. இதில் தவறு செய்தால் திருத்தலாம். ஒழுங்காக, சீராக நடந்தால், ஊக்கம் கொடுத்து, சிறப்பு செய்வோம். எனவே நாட்டிலே கல்வித் துறை முதல் முதலிலே அரசுத் துறையாக மாற வேண்டுமென்று கருதுகிறோம். இப்போது போக்குவரத்தை நாட்டுடைமையாக்கி இருக்கிறோம். பல துறைகளை நாட்டுடைமையாக்கி இருக்கிறோம். அவைகளில் தவறு இல்லையா என்று கேட்கலாம். அவைகளை “நேஷனலைஸ்” பண்ணாவிட்டால் இன்று கட்டணங்கள் உயர்ந்திருக்கும். என்கதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம் நாட்டில் போக்குவரத்தை நாட்டுடைமையாக்கியதால்தான் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. அது சீர்குலைந்திருப்பதாகக் கருதவில்லை. அந்தத் துறையில் அரசு ஈடுபடாமல் இருந்திருந்தால், தனியார் துறையில் டிரான்ஸ்போர்ட் முதலாளிகள் எத்தகைய ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பார்களென்பதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தால் புரியும். அரசுத் துறை எங்கெங்கு ஏற்படுத்தப்

(முற்பகல் 11-40)

படுகிறதோ அங்கெல்லாம் சிறப்பாக அவை அமையும். அரசுத் துறையாக அமைத்தால், அது சிறப்புக் குறைவாக அமையும் என்று அஞ்சவே தேவையில்லை. இந்த நிலையில் ஆரம்பக் கல்வி அனைத்தையும் நாம் அரசுடமையாக்க வேண்டும். இப்போது பலவிதமாக ஆங்காங்கே கற்பித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. சர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் அவர்கள் திருவாங்கூரில் அன்றையதினம் அனைத்து ஆரம்பக் கல்வியையும் தேசியமய மாக்கியதை இந்த அவையிலேயே நான் பலதடவை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன். இப்போதும் அதை நான் குறிப்பிடுவதில் பெருமைப்படுகிறேன். ஐந்து வயதில் பள்ளிக்குச் செல்லுகிற ஒரு மாணவன் நல்லறிவு நல்லுணர்வு பெறவேண்டும் அவனிடம் சமய உணர்வை புகுத்தவே கூடாது திருவாங்கூரில் அப்போதிருந்த அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் அவரவர்க்குரிய சமயக் கல்வியை காலையில் 1 மணி நேரம் கட்டாயமாக மாணவர்களுக்குப் புகுத்தினார்கள். அதன்பிறகு தான் சர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் அவர்கள் கட்டாயக் கல்வியைக் கொண்டு வந்து அனைத்து ஆரம்பப் பள்ளிகளையும் அரசுப் பள்ளிகளாக ஆக்கினார். அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலையில் ஒரே ஒரு ஆணையின் மூலமாக அனைத்துப் பள்ளிகளையும் தேசியமயமாக்க அவரால் முடிந்தது. இன்றைக்கு அதுபோல் செய்வது சாத்தியமில்லை என்பதை நாம் ஒப்புக்

[1981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

கொண்டு தான் ஆக வேண்டும். ஆனால் எல்லோருடைய நல்லாதரவையும் பெற்று கல்வியை அரசுத் துறையில் எடுக்க அரசால் முடியும். தனியார் வேண்டுமானால் கட்டடங்களைக் கட்டிக்கொடுத்து அவர்களுடைய பெயர்களைப் போட்டு சிறப்படையலாம். அவர்களுடைய ஆலோசனை எங்கிற முறையில் அவர்களுடைய எண்ணங்களைத் தெரிவிக்கலாம், தந்து கொண்டிருக்கலாம். அந்த ஒரு முறையை அரசு உருவாக்க வேண்டும். அதற்குரிய முயற்சியை அரசு எடுக்க வேண்டும். அது தான் இந்தத் தீர்மானத்தின் முக்கிய நோக்கம். இன்றைக்குக் கூட நம்முடைய பள்ளிக் கல்வி இயக்குநருடைய அலுவலகத்திற்கு முன்னால் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தொடங்கி வைத்து விட்டு வந்ததாகவும் இங்கே சில மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இங்கே கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானத்தின் மூலம் கூட சென்னை இயாகராயநகர் மேல் நிலைப் பள்ளியில் 22 ஆண்டு பணிக்காலம் உடைய ஆசிரியர் திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்தி வருவதால், அப்பகுதி வாழ் பெற்றோர் மாணவர்களிடையே பதட்ட நிலை தோன்றியுள்ளதாகச் சொன்னார்கள். ஆகவே எந்த விதத்தில் பார்த்தாலும், தனியார் பள்ளிகளில் தான் போராட்டம் அதிகமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. அது போல் இன்றையதினம் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் அம்சி உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தகவல் வந்திருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத்தில் தேங்காப்பட்டனத்தில் அரசுப் பள்ளி ஆரம்பிக்கப் படுகிறபோது, இவ்வாறு ஆரம்பிக்கப்பட்டால் பக்கத்துப் பள்ளியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஆசிரியர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டால், அரசுப் பள்ளிகளில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார் என்று ஜி.ஓ.-விலேயே உறுதி கொடுத்திருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அப்படி அவர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. அதோடு தனியார் பள்ளி நிர்வாகம் 'பிராவிடன்ட் ஃபேண்ட்' இவைகளை யெல்லாம் சரியாக நிர்வகிக்க வில்லையென்று அவர்கள் கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படி எங்கு பார்த்தாலும், தனியார் பள்ளிகளில் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற நிலைமையை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அங்கு பயிலுகிற மாணவர்களுடைய நிலைமை, சமுதாய நிலைமை இவற்றுக்கொல்லாம் அப்பாற்பட்டு அவர்களுடைய அறிவைக் குறையச் செய்து சமுதாயக் கேடு விளைவிக்கக் கூடிய நிலை, அச்சம் மிகுந்து இருக்கக்கூடிய தனியார் பள்ளிகளில் மிகுந்து காணப்படுகிறது. இவர்களும் இப்படிச் சொல்கிறார்களே என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நினைக்கலாம். நானும் ஒரு தனியார் கல்லூரியை நடத்திக்கொண்டிருப்பவன் தான் தோற்றுவித்

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

தவணும் நான் தான். அது 1½ வருடமாக நல்லமுறையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். நான் இந்த அவையில் இதற்கு முன்னால் கூடச் சொல்லியிருக்கிறேன். திரும்பவும் சொல்கிறேன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைத்துக் கல்லூரிகளையும் அரசு எடுத்துக்கொள்வதாக இருந்தால், முதல் கல்லூரியாக என்னுடைய கல்லூரியை அரசுக்குத் தந்து வடத் தயாராக இருக்கிறேன். எனக்கு இருக்கின்ற உணர்வு எனக்குப் பின்னால் வருகின்ற நிர்வாகிகளிடம் நான் எதிர்பார்க்க முடியுமா என்பது சந்தேகம். நான் நாகர்கோவில் இந்து கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்து அந்த நிர்வாகத்தினுடைய கொடுமைக்கு ஆளானவன். அதன்பின் பயோணியர் கல்லூரியினுடைய முதல்வராக இருந்து அந்த நிர்வாகத்தினுடைய கொடுமைக்கு ஆளானவன். அதன் பிறகு கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து ஆசிரியர் கூட்டுறவுக் கல்லூரி என்று ஆரம்பிக்க எண்ணி அப்படியே பதிவு செய்ய கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்டிராருக்கு அனுப்ப, அவர் அப்படி செய்ய இடம் இல்லையென்று சொல்லி விட்டார். அதன் பிறகு கன்னியா குமரி மாவட்ட எஜுகேஷனல் சொசைட்டி என்று ஆரம்பித்தேன். எங்கெங்கு பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் இருந்தார்களோ, யார் யார் எல்லாம் நான் பாதிக்கப்பட்டபோது சூரல் கொடுத்ததால் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்களுையெல்லாம் தேர்த்து அதை அமைத்தேன். நாகர்கோவில் இந்து கல்லூரியில் நான் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போதே மேலவை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். நான் ஆசிரியர்களுக்குப் பணிப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று சொன்ன காரணத்தால், காரணமில்லாமல் பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்டேன். அது தவறு என்று சுட்டிக் காட்டியவுடன், என்னை நிர்வாகம் நான் உறுப்பினராக இருந்துகொண்டிருக்கும்போதே 'சஸ்பென்ட்' செய்தது. பிறகு பல்கலைக் கழகம், நிர்வாகம் செய்தது தவறு என்று தீர்ப்பு அளித்தது. அதன் பிறகு நான் பயோணியர் கல்லூரியில் பிரின்சிபால் ஆகச் சேர்ந்தேன். அங்கே நான் உடந்தையாக இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும் என்றவுடன், இரண்டாவது ஆண்டிலேயே வெளியேறினேன். இப்படி நான் எந்த ஒரு தனியார் கல்லூரியிலும் பணி யாற்றிக்கொண்டிருக்க முடியாது என்கிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டவுடன் நானே பாதிக்கப்பட்டவர்களை, கொடுமைக்கு ஆளானவர்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன், இன்றுவரை அது நல்லமுறையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியின் காரணமாக ஏதாவது பெட்டிஷன்ஸ் யாராவது போட்டாலும் கூட, உடனே அதிகாரிகள் வந்து பார்த்து திருப்தியடைந்து இந்தக் கல்லூரி நல்லமுறையில் தான் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்று அறிக்கை கொடுக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இதே தன்மையில் அந்தக் கல்லூரியை அரசிடம்

981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

ஒப்படைக்க வேண்டுமென்கிற உணர்வு நாளுக்கு நாள் எனக்கு அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. நான் நல்லமுறையில் அதனுடைய பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குப் பின்னால் வருகிறவர்கள் அதை எப்படி நிர்வகிப்பார்களோ என்கிற அச்சம் என்னிடம் இருப்பதால், அதை அரசிடம் ஒப்படைப்பதே மேல் என்கிற உணர்வு என்னிடம் இருக்கிறது. இன்றைக்கு எல்லா தனியார் கல்லூரிகளிலும் அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அரசு இதைத் தக்க சமயத்தில் எடுக்க வேண்டும். அதற்குரிய சூழ்நிலையில் இப்போது நாம் வந்திருக்கிறோம்.

இப்போது இருக்கிற கல்வித் துறையை இன்னும் நல்ல முறையில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும். வாரியம் என்கிற ஒரு அமைப்பைக் கட்டடம் கட்டுவதற்கான நிதி உதவி போன்றவற்றைப் பெறுவதற்காக அமைக்க வேண்டுமே தவிர, தலைமைப் பிடிங்கலிலுள்ளவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்வது நிர்வாகப் பளுவை அதிக மாக்குவதாக ஆகிவிடும். ஆனால் அதே நேரத்தில் நிர்வாகத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கிற பதவிகளை அதிகப்படுத்திச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும். மேலே இருக்கிற அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டி அதிகாரிகளுடைய சாம்ராஜ்யத்தை அவர்களுடைய நலனுக்காகவே உருவாக்கிவிடக்கூடாது. நான் கூட பெரிய அதிகாரிகளைக் காணும்போது, இயக்குநருக்கு அடுத்த ரேங்கில் உள்ளவர்கள் இன்னும் இரண்டு டைரக்டர்ஸ் போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். அப்போது நான் “ஒரே டைரக்டர் தான் இருக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை உடையவன் நான்” என்று சொல்லுவேன். நிர்வாகச் சிக்கனம் ஏற்பட வேண்டும். இன்னும் எத்தனையோ சி.இ.ஓ., டி.இ.ஓ. போன்ற பதவிகளை ஏற்படுத்தலாம். அப்படிப்பட்ட கீழ்மட்டத்தில் இருக்கிற அதிகாரிகளுடைய பதவிகளை ஏற்படுத்தினால், கண்காணிப்பு முறை பரவலாக வாய்ப்பு இருக்கிறது. மேலேயுள்ள பதவிகளை அதிகமாக ஏற்படுத்தக்கூடாது. கீழ்மட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட பதவிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும், காரணம் அதற்கு மாபெரும் பொறுப்பு இருக்கிறது. இன்றைக்கு நாட்டிலே இருக்கிற அனைத்துத் துறைகளையும் எடுத்துக்கொள்வோமானால், முதன் முதலாக தேசியமயமாக்கப்பட வேண்டிய துறை கல்வித் துறை தான் என்று நான் சொல்வேன். எத்தனையோ துறைகளை அரசு தேசியமயமாக்கியிருக்கலாம். ஆனால் முதலிலேயே தேசிய மயமாக்கப்பட வேண்டிய கல்வித் துறையில் கை வைக்கவே பயப்படுகிறோம். அப்படிக் கை வைத்தால், அதன் விளைவாக சிக்கல்கள் வருமோ என்று பயப்படுகிறோம். அப்படி அரசு எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் பயப்படத் தேவையே இல்லை, காரணம், இன்றைக்கு ஊற்றுக்கு நூறு ஆசிரியர்களுக்கு.

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

அலுவலர்களுக்கான சம்பளத்தையும் அரசே கொடுக்கிறது. அங்கு ஏற்படுகிற செலவுத் தொகை முழுவதையும் அரசே கொடுக்கிறது. அவர்களுடைய வேலை கட்டிடம் கட்டுவது என்ற ஒன்று மட்டும்தான். முழுக்க முழுக்க முழு உதவியையும் அரசே கொடுப்பதால், பயப்படவே தேவையில்லை. 30 ஆம் தேதி சம்பளம் என்றால் 20 ஆம் தேதியிலிருந்தே நிர்வாகம் முன்பெல்லாம் உறங்க முடியாது. அப்போதெல்லாம் மூன்றில் இரண்டு பாகம் தான் அரசு கொடுத்து வந்தது. இப்போது சென்ட் பெர்சன்ட்டும் அரசே அதுவும் நேடியாகக் கொடுக்கிறது. அதுவும் ஆசிரியர்களிடத்திலேயே பாதுகாப்புடன் கொடுக்கப்படுகிறது. 1 ஆம் தேதியன்று ஆசிரியர்களுடைய பாஸ் புக்கிலே அந்தப் பணம் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறது. நிர்வாகிகளுக்கு இப்போது இருக்கிற வேலை 'பில் பிரிப்பேர்' பண்ணுவது, ஒப்பமிடுவது போன்ற பணிகள் மட்டும் தான். அப்படி இருக்கும்போது, இத்தனை செலவையும் அரசே ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, ஒரு நிர்வாகி எதற்கு? ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்வது அவர்களின் கையிலே இருக்கக்கூடாது. நியமனம் பப்ளிக் தேர்வாணைக் குழு மூலம் நியமித்தால் போதும். இப்போது நிர்வாகிகள் அவர்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களாய் இருப்பவர்களை, அவர்களுடைய சாதிக்காரர்களை, அவர்களுடைய சமயக்காரர்களைத் தான் நியமிக்கிறார்கள். இன்னும் சில இடங்களில் பணம் வாங்கிக்கொண்டு நியமிக்கிறார்கள். இப்போது எப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால், அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை

(முற்பகல் 11-50)

யார் நடத்துகிறார்கள், என்ன ஜாதிக்காரர்கள் அவர்கள் என்று பார்த்து அவர்களுடைய ஜாதிக்காரர்கள் யார் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்துப் போடும் நிலைமைதான் இருக்கின்றது. அவர்களுடைய ஜாதிக்காரர்களுக்கு அந்தப் பதவிகளைக் கொடுப்பது தான் தர்மமானது, நியாயமானது என்ற உணர்வு இப்போது வந்திருக்கிறது. கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு பதவிக்கு 50 பர்சென்ட் மார்க் வாங்கிய ஒருவர் வருகிறார், அதே பதவிக்கு எம். ஃபில், படித்த ஒருவரும் வருகிறார், டாக்டரேட் படித்த ஒருவரும் வருகிறார் என்று சொன்னால், அந்தப் பதவியில் 50 பர்சென்ட் வாங்கிய ஒருவர் நியமிக்கப் படுகிறார் என்று சொன்னால், இந்த நாடு எப்படி முன்னேறும்? ஆகவே, நியமனம் செய்ய வேண்டுமென்றால் கூட, பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலம், சர்வீஸ் கமிஷன் மூலமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எந்தக் கல்லூரியானாலும் சரி அல்லது பள்ளிக்கூடமானாலும் சரி இப்படித்தான் நியமனங்கள் இருக்க வேண்டும். எந்த வட்டாரத்தில் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் அல்லது கல்லூரிகள் இருக்கின்றனவோ, வேண்டுமானால் அந்த வட்டாரத்திலே உள்ளவர்களுக்கு

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

1979-80-ல் தமிழ் நாட்டிலே உள்ள பள்ளிகளிலே பணியாற்றிவந்த மொத்தம் 2,58,462 ஆசிரியர்களின் நிர்வாக வாரி விவரங்கள் வருமாறு. தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்—அரசு 7,381, ஊராட்சி ஒன்றியம் 67,358, நகராட்சி-மாநகராட்சி 9,169; தனியார் 28,627—மொத்தம் 1,12,535. உயர் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்—அரசு 3,227, ஊராட்சி ஒன்றியம் 27,617, நகராட்சி-மாநகராட்சி 6,360, தனியார் 29,364—மொத்தம் 66,568. உயர்நிலை; மேல்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்—அரசு 42,479, ஊராட்சி ஒன்றியம் இல்லை, நகராட்சி-மாநகராட்சி 4,274, தனியார் 32,606—மொத்தம் 79,359.

ஆகவே மொத்தம் 2,58,462 ஆசிரியர்களில் 90,597 ஆசிரியர்கள் தனியார் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகிறார்கள். மீதி ஆசிரியர்கள் அரசுப் பள்ளிகளிலேயும், ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளிலேயும், நகராட்சி/மாநகராட்சிப் பள்ளிகளிலேயும் பணியாற்றுகிறார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியத்திலே ஏறக்குறைய 95 ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அரசுப் பணியாளர்களாக ஆக்குவது என்ற ஒரு முடிவை நாம் எடுத்திருக்கிறோம். அது தேர்தலிலே நின்றபோது, தேர்தல் வாக்குறுதியாகத் தரப்பட்டது. அந்த அடிப்படையிலே தான் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இம்முடிவை முழுமையாக அமுல்படுத்தவும், அதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்ந்து அரசுக்கு அறிவிக்கவும் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்விச் செயலாளர் அவர்களைத் தலைவராகவும், நிதிச் செயலாளர், ஊரக உள்ளாட்சித் துறைச் செயலாளர், கிராம வளர்ச்சித் துறை இயக்குநர் அவர்களை உறுப்பினர்களாகவும், பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் அவர்களை உறுப்பினர்/செயலாளராகவும் கொண்டு அந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டி. ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து விவரங்களைச் சேகரிக்கும். ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குவது என்ற முடிவின் அடிப்படையிலேதான் அந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டது. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் விரும்புவது பள்ளிகளையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று. ஆகவே, ஆசிரியர்களை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளும் நிலைமையிலே தான் நாம் அந்தக் குழுவை அமைத்தாலும் கூட, அந்தக் குழு விவாதம் நடத்திய பிறகு, அந்தப் பள்ளிகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலேதான் நாம், இப்போது இந்த முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் எடுக்க வேண்டும்.

(நன்பகல் 12-00)

எடுத்து, நகராட்சி, மாநகராட்சிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள் சுமார் 19,000-க்கும் மேற்பட்டவர்கள்

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றிய முடிவெடுப்பதில் எந்தச் சிரமமும் இருக்காது. அரசு எல்லாப் பள்ளிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று வாதிட்ட அனைத்து மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் மனதில் கொண்டுதான், தங்களின் கருத்துக்களை வெளியிட்டார்களே தவிர, உள்ளாட்சி மன்றங்களின்கீழ் இயங்கும் பள்ளிகளை மனதில் கொண்டு அல்ல என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆக, இவைகளை அரசு ஏற்றுக்கொள்வதில் எந்தச் சிரமமும் இல்லை. அதுபற்றிய குறைபாடுகளும் இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டதாகவும் நான் நினைக்கவில்லை.

தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் 90,597 பேர்களைக் குறித்தும், மற்றும் தனியார் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் அந்த ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தும் தான் நாம் முடிவெடுக்க வேண்டும். இவைகள் அனைத்தையும் அரசே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். இந்தக் கருத்து விரும்பத்தக்கதாக இருந்தாலும், இதை நடைமுறைப் படுத்துவதிலுள்ள சிக்கல்களை நாம் எண்ணிப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையுமே அரசு தன் பொறுப்பில் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றால், முதலில் அவர்களுக்கெல்லாம் நட்பு ஈடு தந்தாக வேண்டும். அதாவது ஒரு பெரும் கொகையாக இருக்கும் என்ற நிலை இருக்கிறது.

இரண்டாவது, தனியார் பள்ளிகளை அரசுடமையாக்குவது என்று கோரும்போது, உண்மையில் அது பெரும்பான்மை சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் பள்ளிகளை மட்டுமே அரசுடமையாக்குவதாகும் என்பதுதான் பொருளாகும். தனியார் பள்ளிகளை அரசுடமையாக்குவது என்றால், நாட்டிலுள்ள அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்குவதாகாது. நாம் இங்கே என்னதான் தீர்மானங்கள் போட்டாலும் சரி, அல்லது சட்டங்கள் இயற்றினாலும் சரி, அவைகளெல்லாம் சிறுபான்மை வகுப்பினரால் நடத்தப்படும் கல்வி நிறுவனங்களை எந்த வகையிலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவேதான் நான் சொல்லுகிறேன், இன்றைக்கு எந்தத் தீர்மானம் போட்டாலும், அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்குகிற தீர்மானமாக இருக்காது. இதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தயவுசெய்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆக, அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்க வேண்டும் என்று சட்ட பூர்வமாக ஒரு முயற்சியை நாம் எடுத்தாலும் கூட, அது பெரும்பான்மையான வகுப்பைச் சார்ந்த மக்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சியாக இருக்குமே தவிர

1981 மார்ச் 7] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

முன்னுரிமை என்று வைக்கலாம். இப்படி நியமனம் செய்யும் அதிகாரத்தை ஏன் அவர்களிடத்திலே கொடுக்க வேண்டும்? இந்தத் தத்துவம் ஒத்துக் கொள்ள முடியாத ஒன்று. சூழ்நிலையிலே இருக்கும் தவறுகளைப் பார்க்கின்ற போது, இதை இப்போது செய்யாமல் போனால், நிலைமை சீரழியும். ஆசிரியர் களுடைய பதவிப் பாதுகாப்பு கடந்த 10 வருஷமாக பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பது போல் கடந்த 20 வருஷங்களுக்கு முன்னாலே கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், நாங்கள் சட்டசபைக்கு வந்திருக்கமாட்டோம். எங்களுக்கு இந்த வேலை இருந்திருக்காது. 'இவ்வளவு குழப்பம் இங்கே இருக்கிறது, நீங்கள் சட்ட சபைக்குப் போங்கள்' என்று ஆசிரியர்கள் சொல்லித்தான் நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம். இன்னும் காலம் தாழ்த்தினால் இன்னும் பெரிய அளவிலே இந்த பிரச்சினை கிளம்பி விடும். நாம் சம்பாதிக்கின்ற சம்பாத்தியம், பெயர், புகழ் எல்லாம் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்குப் பயன்பட வேண்டும். நம் முடைய, நமது பிள்ளைகளுடைய எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும் ஒரு பிரச்சினை இது என்று கருதி, இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய நோக்கத்திற்கு மதிப்பளித்து தக்க நேரத்தில் சரியான முறையில் நடவடிக்கை எடுக்கும் முறையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கேட்டு அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தனியார் கல்வி நிலையங்கள், உள்ளாட்சிக் கல்வி நிலையங்கள், மாநகராட்சிக் கல்வி நிலையங்களில் ஆசிரியர்கள், ஊழியர்களாகப் பணிபுரிபவர்களின் பணிக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க, கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் அரசே ஏற்க வேண்டும் என்கிற சட்டத் திருத்தத்திற்கான பரிந்துரையை இந்த மேலவை செய்ய வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லெட்சுமிகாந்தன் அவர்கள் முன்மொழிந்து பல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தனியார் கல்வி நிலையங்களை அரசு எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தின் கீழ் பேசி மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அவரே ஒரு தனியார் கல்லூரியின் முதல்வராகவும், நிர்வாகியாகவும் இருந்து இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து தன்னுடைய கருத்துக்களைப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

அரசே அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை என்றாலும், இன்றைக்கு நாம் எடுத்து நடத்துவதில் உள்ள பல்வேறு சிரமங்களையும் கருத்தில் கொண்டு தான் முழுமையான அளவிலே அவைகளை ஏற்று நடத்தவில்லை என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய பேச்சின் ஆரம்பத்திலே சில

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

புள்ளி விவரங்களை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். நமது மாநிலத்தில் இருக்கும் தொடக்கப் பள்ளிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 27,662. அதிலே, அரசு, உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள், நகராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியம், தனியார் என்ற அடிப்படையில் பல்வேறு நிறுவனங்கள் இந்தப் பள்ளிகளை நடத்துகின்றன. அரசு பள்ளிகள் 1,422, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 1,094, ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் 20,193, தனியார் துறை நடத்தும் பள்ளிகள் 4,953, உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 5,685—அதிலே அரசுப் பள்ளிகள் 250, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 400, ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் 3,073, தனியார் பள்ளிகள் 1,962, உயர்நிலைப் பள்ளிகள் (மேல்நிலைப் பள்ளிகள் 1,087 உட்பட) எண்ணிக்கை 3,226—இதிலே அரசுப் பள்ளிகள் 1,999, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 127, ஊராட்சி ஒன்றியம் ஒன்றும் நடத்தவில்லை, தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் 1,100. ஆகவே, தொடக்கப் பள்ளி, உயர் தொடக்கப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இவைகளை அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தனியார் துறைப் பள்ளிகள் 8,015. இதிலே ஆங்கிலோ-இந்தியன் பள்ளிகள் 191 என்ற புள்ளிவிவரத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

அதற்கடுத்து சிறப்புப் பள்ளிகள். அதில், இளஞ்சிறார் பள்ளிகள் மொத்தம் 40. அரசு பள்ளி 1, நகராட்சிப் பள்ளி 1, தனியார் பள்ளி 38. கீழ்த்திசைப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 18. இந்தப் பள்ளிகள் 18-ம் தனியாரால் நடத்தப் படுகின்றன. அதற்கடுத்து உடல் ஊனமுற்றோர் பள்ளிகள் 45. அதில் அரசுப் பள்ளிகள் 22, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 2, தனியார் பள்ளிகள் 21. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 79—அதில் அரசுப் பள்ளிகள் 28, தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் 51. மொத்தச் சிறப்புப் பள்ளிகள் 203—லே தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் 131.

அடுத்து, கல்லூரிகள்—பொது கலை—அறிவியல் கல்லூரிகள் மொத்தம் 187. இதில் அரசுக் கல்லூரி 51, தனியார் கல்லூரி 136. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 23, அதில் அரசுக் கல்லூரி 7, தனியார் கல்லூரி 16. பிற கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 24, அதில் 1 அரசு நடத்துவது, மீதி 23 கல்லூரிகளும் தனியார் கல்லூரிகள்.

அடுத்து, தொழிற் கல்வி நிறுவனங்கள். பொறியியல் கல்லூரிகள் மொத்தம் 13. அதில் அரசுக் கல்லூரிகள் 3, தனியார் கல்லூரிகள் 10. பாலிடெக்னிக்குகள் மொத்தம் 40. அரசு நடத்துவது 20, தனியாரால் நடத்தப்படுவது 20. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மொத்தம் 14, அரசால் நடத்தப்படுவது 3, தனியாரால் நடத்தப்படுவது 11. இதுதான் இருக்கின்ற நிலைமை.

1981 மார்ச் 7] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

சிறுபான்மை வகுப்பினர் நடத்தும் தனியார் பள்ளிகளையும் சேர்த்து அரசுடமையாக்குகிற முயற்சியாக இருக்காது. அது எந்த விதத்தில் சிறந்ததாக இருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பெரும்பான்மை என்றால் அது இந்துக்களால் அல்லது பெரும்பான்மை வகுப்பினரால் நடத்தப்படும் தனியார் பள்ளிகளை மட்டுமே அரசு எடுத்துக்கொள்கிறது என்ற நிலையை உருவாக்கினால், அது எந்த அளவுக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். மைனாரிட்டியினருக்குத் தரப்படுகிற உரிமைகள் எந்த அடிப்படையில் தரப்படுகிறது என்றால், பெரும்பான்மை மக்கள் சில உரிமைகளை அனுபவிப்பார்கள், அதன் காரணமாக மைனாரிட்டிகளுக்கு சில உரிமைகள் கிடைக்காது என்ற அடிப்படையில் அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் ஒரு பாதுகாப்பைத் தந்தார்கள். ஆனால் இன்றையதினம் நடைமுறையில் இருக்கிற நிலை என்னவென்றால் மைனாரிட்டி மக்களுக்கு இருக்கிற உரிமைகள் பெரும்பான்மை வகுப்பு மக்களுக்கு இல்லை என்பது தான். ஆக, மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு அத்தகைய பாதுகாப்பில்லை, மைனாரிட்டி மக்களுக்கு மட்டுமே அத்தகைய பாதுகாப்பு உண்டு என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நிலையை உருவாக்கினால், அது சமுதாயத்தில் ஓர் அதிகுப்பதியைத்தான் உருவாக்கும். அல்லது விரும்பத்தகாத உணர்வுகளைத்தான் அது வளர்க்கும். அதன் காரணமாக, பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவை அன்றைக்கு இருக்கும் எந்த அரசும் பெறத் தவறிவிடும். அது நல்லதல்ல என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும்.

அதோடு, மைனாரிட்டி மக்களுக்குத் தரப்படுகிற பாதுகாப்பு என்பதே மதம் என்கிற அடிப்படையில்தான் தரப்படுகிறது. அது மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு இல்லாத உரிமை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் மைனாரிட்டி மக்களுக்குச் சாதகமான ஒரு நிலையை உருவாக்கிவிட்டுவிட்டால், அது மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு எத்தகைய உணர்வை ஏற்படுத்தும் என்பதையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு மதத்திற்கு ஆதரவாக மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கை இன்னொரு மதத்திற்கு ஆதரவற்ற நடவடிக்கையாக முடிந்துவிடும். அத்தகைய ஒரு நிலையை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் விரும்ப மாட்டார்கள் என்றே நான் கருதுகிறேன். இவைகளெல்லாம் நாம் இந்தப் பிரச்சினையை அதிகமாகப் பரிசீலிக்கும்போது எதிர்படுகிற கருத்துக்கள் என்பதால், அவைகளை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவது என்னுடைய கடமை என்று நான் கருதுகிறேன்.

இங்கே பேசப்படும் கருத்துக்கள் அனைத்துமே ஆசிரியர்களின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தெந்த வகைகளில் ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று எடுத்துச் சொல்லி,

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

பள்ளிகள் அனைத்துமே அரசுத் துறையில் இருந்திருந்தால், இத்தகைய பாதிப்பு ஏற்படாது என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசுப் பள்ளிகளாக்க வேண்டும் என்று பரவலாக வலியுறுத்தப் படுகிறது. ஆசிரியர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதற்காக நாம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதைத் தவறு என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் இன்னொன்றையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இந்தக் கருத்தை நான் ஏற்கெனவே டலமுறை இந்த அவையிலும் சொல்லியிருக்கிறேன். பெற்றோர்களாக இருப்பவர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளைப் பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினால், அவர்கள் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டதும் முதலில் போய் நிற்கிற இடமே தனியார் பள்ளிதான். தனியார் பள்ளியில் இடமில்லை என்றால்தான், பிறகு மாநகராட்சிப் பள்ளிக்கோ, அரசுப் பள்ளிக்கோ வருகிறார்கள். பெற்றோர்கள் என்று சொல்லுகிறபோது, நான் பொதுவாகவே பொது மக்களின் நிலையைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் பேசும்போது, தானே ஒரு கல்லூரியை நிருவகித்துக் கொண்டிருப்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கல்லூரியையெல்லாம் அரசு தன்னுடைய பொறுப்பில் ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பினால், தன்னுடைய கல்லூரியை முதலில் தத்துவிடுவதற்குத் தான் தயாராக இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். நான் உரிமையோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படி அரசே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினால், அதற்கு முதலில் உடன்படுபவரே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன். அதுவல்ல பிரச்சினை. அவர் பேசும்போது இன்னொரு கருத்தையும் தெரிவித்தார்கள். அவருடைய கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், அதிகாரிகள் வந்து பார்வையிட்டு இந்தக் கல்லூரி சிறந்த முறையில் நடக்கிறது என்று சொன்னார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். நாங்கள் அரசின் சார்பில் அதைத் தான் கவனிக்கிறோம். அவருடைய கல்லூரியில் அதிகமாகப் பிரச்சினைகள் வரவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட முறையில் செயல்பட்டு வரும் கல்லூரியை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டால், அவர் தத்துவிடுவதற்குக்கூட தயாராக இருக்கலாம். அப்படித் தத்துவிட்டால், அடுத்த நிலை என்ன என்பதைத்தான் நாம் பார்க்க வேண்டும். அங்கே இருக்கிற ஆசிரியர்கள் உடனடியாக மாறுதல் கேட்பார்கள். மாறுதல் கேட்டு பல்வேறு பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வருவார்கள். மாறுதல் கேட்பவர்களில் சிலர் போட்ட இடத்திற்குப் போக மாட்டார்கள். உடனே இரண்டு அல்லது மூன்று மாதம் வீவு எடுப்பார்கள்.

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

கிராமத்தில் உள்ள மாணவர்களுக்கு உயர் கல்வி கிடைக்க வேண்டும் என்று அங்கெல்லாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள பல கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாத காரணத்தால், கிராமங்களில் உள்ள மாணவர்களுக்குச் சரிவர கல்வி கிடைக்கவில்லை என்பதை மிகுந்த வேதனையோடு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, அரசு சார்பில் நடக்கும் எந்தக் கல்வி நிறுவனமானாலும் சரி, அது தனியார் துறையில் நடக்கிற கல்வி நிறுவனத்தை விட சிறந்த முறையில் நடக்கிறது என்ற நிலையை நாம் உருவாக்கிவிட்ட பிறகு, நாம் இத்தகைய கோரிக்கைகளை வைக்கலாம் என்பதைத்தான் நான் இந்தச் சூழ்நிலையில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு அடிப்படையான மனமாற்றப்பட்ட நாம் ஏற்படுத்தியாக வேண்டும்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் நாம் ஊதியம் வாங்கிக்கொண்டுதான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது நமக்கிருந்த உணர்வே வேறு, சம்பளம் வாங்குகிறோம், ஆகவே உழைக்க வேண்டும் என்று பணியாற்றினோம். ஆனால் இன்றைக்கு நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு மக்களுக்குப் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் நமது கடமையைச் செய்ய வேண்டும். அதிலும் கிராமங்களில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தால், அதைவிட வேறு மகிழ்ச்சி கரமான நிலை ஒன்று இருக்க முடியாது. ஆசிரியர்களானாலும் சரி, வேறு யாரானாலும் சரி, மக்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ள இடத்தில் பணியாற்றுவதை நமக்குக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பமாகக் கருத வேண்டும். இத்தகைய உணர்வு நமக்கு மேலோங்கி நிற்குமானால், இதுபோன்ற பிரச்சினைகளில் நாம் இவ்வளவு தடுமாற்றம் அடையத் தேவையில்லை.

என்னைப்பற்றி இங்கே நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் கணிதத்தில் பட்டப்படிப்பு முடித்திருந்த காரணத்தால், 1952-53-ல் எனக்கு உடனே வேலை கிடைத்துவிட்டது. அப்போதெல்லாம் பரீட்சை எழுதியவுடனே வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்துவிட்டும், அந்தக் காலத்தில் கணக்குப் படித்தவர்கள் மிகக் குறைவாக இருந்ததால், அவர்களுக்கு மிக விரைவிலே வேலை கிடைத்துவிட்டும், அதன் காரணமாகத்தான் ஆசிரியராக ஒருவரை நியமிக்கும் அதிகாரத்தை அப்போது தலைமை ஆசிரியருக்கே கொடுத்திருந்தார்கள். ஒரு பள்ளிக்கு அருகாமையில் யாராவது படித்துத் தேறியவர்கள் இருந்தால், அவர்களை உடனே வேலைக்கு வைத்துக்கொள்வார்கள். தலைமை யாசிரியரே ஒருவரை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு, பிறகு மேலதிகாரிகளிடம் அதற்கான ஒப்புதல் பெறும் நிலை இருந்தது. அப்போது நான் நினைத்திருந்தால், கோவை நகராட்சியிலே ஒரு பள்ளியில் சேர்ந்திருக்க

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

முடியும். ஆனால் கிராமப் பகுதியில் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கான் நான் டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு பள்ளியில் போய்ச் சேர்ந்தேன். வேறு எந்தக் காரணத்தாலும் அல்ல. அந்த உணர்வு இப்போது இல்லை. ஆனால் அந்த

(பிற்பகல் 12-10)

உணர்வு எல்லோரிடத்திலும் மேலோங்கி இருக்க வேண்டும். கோடைக்கானல், பண்ணைக்காடு, வால்பாறை, ஏற்காடு ஆகிய இடங்களில் உள்ள பள்ளிகள் திருப்திகரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் ஆசிரியர்கள்தான். ஆசிரியர்கள் முழு ஒத்துழைப்பைக் கொடுப்பதில்லை. பூலாங்குறிச்சியில் ஒரு கல்லூரி இருக்கிறது. அங்கே எந்த ஆசிரியரைப் போட்டாலும், போக மறுக்கிறார்கள்; விடுப்பு எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். பூலாங்குறிச்சியில் உள்ள அந்த வட்டார மக்களின் நலனைக் கருதித்தான் அங்கே கல்லூரியை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் ஆசிரியர்கள் தங்களுக்குரிய உரிமைகளைப் பயன்படுத்தி, சட்ட விதிகளைப் பயன்படுத்தி, போக மறுக்கிறார்கள். அரசுக் கல்லூரிகள், அரசுப் பள்ளிகள் சரியான வழியில் நடக்க தங்களுடைய உரிமைகளைக் கூட விட்டுக்கொடுத்து ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டிய நிலையில் இருக்க வேண்டிய ஆசிரியர்கள் இன்றைக்கு அப்படி இல்லை என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதனால் பல பள்ளிகள், பல கல்லூரிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதிலே இரண்டு விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அரசுக் கல்லூரிகளிலும், அரசுப் பள்ளிகளிலும் நல்ல தரமான கல்வி தரப்படுவதில்லை என்ற கருத்து பொதுவாகப் பரவக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இன்னொன்று, அத்தகைய கல்லூரிகள், பள்ளிகளில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பை நம்முடைய நிர்வாகத்திற்குத் தருவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக உரிமையைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதை நான் சொல்லுவதால், அரசே எல்லாக் கல்வி நிலையங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு விரோதமானவன் என்று இல்லை. நான் இதைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம், அத்தகைய சூழ்நிலை இன்றைக்கு இல்லை. அத்தகைய சூழ்நிலையை ஆசிரியப் பெருமக்களும், மற்ற சம்பந்தப்பட்டவர்களும் என்றைக்கு ஏற்படுத்தித் தருகிறார்களோ அன்றைக்குத் தான் அந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். இது உடனடியாக செய்யக் கூடிய காரியமல்ல. ஆகவே இன்றிலிருந்தே அந்த முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். அதன் காரணமாகத்தான் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகவே பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக பாலிடெக்னிக்குகள், பொறியியல் கல்லூரிகள் ஆகியவைகள் தனியார் துறையிலே இருக்கின்றன

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

என்று சொன்னாலும்கூட, ஏறக்குறைய அரசு நிலையங்களாகத்தான் அவை இருக்கின்றன. பொறியியல் கல்லூரியை நடத்துகிறவர்கள், தங்கள் பிள்ளைக்குக் கூட பி.எ. வகுப்பில் இடம் பெற முடியாது. அவர்களுக்கு இருந்த உரிமையை எடுத்துவிட்டோம். பாலிடெக்னிக்குகளில் நிர்வாகக் குழுக்கள் இருக்கின்றன. அதிலே அரசுக்கு அதிகமான அளவு அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்கள் நினைத்தபடி ஆட்களை நியமனம் செய்ய முடியாது. அவர்கள் நினைத்தபடி மாணவர்களைச் சேர்க்க முடியாது. நாம் சொல்லுகிற தகுதியின் அடிப்படையிலேதான் மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பாலிடெக்னிக்குகளில் உள்ள இடத்தில் பத்து சதவீதத்தை அவர்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இதைப்போல பல நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறோம்.

கல்லூரிகளில் அவர்களே சம்பளத்தைத் தந்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நிர்வாகம் சம்பளத்தைத் தருவதில்லை. அரசே நேரிடையாகத் தருகிறது. அதுவும், ஆசிரியர்கள் யாரிடத்திலேயும் நின்று கை நீட்டி வாங்காத நிலையில் அவர்களுடைய வங்கிக் கணக்குக்கே பணம் போய்ச் சேருகிற அளவிற்கு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொல்லுகிற நடவடிக்கை, அவர் விரும்புகிற நிலைமை, அவர் அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிற நிலைமை ஒரு பக்கம் இருக்க அவர் விரும்புகிற நிலைமையை நோக்கிப் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை நாங்கள் எடுத்து வருகிறோம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களின் சவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அரசே எல்லாக் கல்வி நிலையங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டால், சிறந்த முறையிலே கல்வியைத் தர முடியும். அது மட்டுமல்லாமல், சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான கல்வியைத் தர முடியும் என்பதிலேயும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. எங்களுடைய அரசுக்கும் இதிலே கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. அந்த அடிப்படையிலே பல ஆண்டுகளாக எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளுக்கு மேலும் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்து பிச்சினைகளைப் போக்கலாம். கல்வி நிலையங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி பாடத்திட்டங்களை வகுக்க முடியாத அளவிற்கு குறிப்பிட்ட முறையிலேதான் கல்வியைத் தர வேண்டும் என்றும் வகுத்திருக்கிறோம். மதச்சார்புடைய நிறுவனங்களில் கட்டாயப்படுத்தி மதச்சார்புடைய கல்வியைத் தரக்கூடாது என்று விதித்து, மாணவர்கள் கல்வியறிவு பெறுவதில் இருக்கின்ற குறைபாடுகளைப் போக்குவதில் அரசு கவனம் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஆகவே இந்த

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

அடிப்படையிலே இங்கே சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை அரசு அலட்சியப் படுத்தவில்லை, புறக்கணிக்கவில்லை, ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இல்லை. ஏற்றுக் கொண்டு பல்வேறு காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வருகிறோம்.

தமிழ் நாடு தனியார் துறைப் பள்ளிகள் சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதைத் திருத்துவதற்காக அரசு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய கருத்துக்களையெல்லாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவைகளைச் சேகரித்த பிறகு, அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான நடவடிக்கையை அரசு நிச்சயம் எடுக்கும்.

தனியார் துறை நிறுவனங்கள் தங்களுடைய இஷ்டப்படி ஆசிரியர்களைப் பழி வாங்குவதை தவிர்க்கும் அளவில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அதே நேரத்தில் ஆசிரியர்கள் எதைச் செய்தாலும் அது சரி; நிர்வாகங்கள் எதைச் செய்தாலும் அது தவறு என்ற முறையிலே ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகளை அணுகிக் கொண்டுபோனால், தவறான நிலைமைகளை உருவாக்கி, தவறுகள் அதிகமான பிறகு, அவற்றைத் தடுக்க முடியாத நிலைமையிலே கொண்டு வந்துவிடும். யார் தவறு செய்தாலும், நாம் கண்டிருக்கிறோம். யார் தவறு செய்தாலும், அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. யார் தவறு செய்தாலும், நடவடிக்கை எடுக்கிறபோது, அதற்கு ஆசிரியர்களுடைய ஒத்துழைப்பு இருக்கிறது என்ற நிலைமையை உருவாக்க வேண்டும் என்று பொது மக்களுடைய நலனைக் கருதி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய கருத்துக்களைக் கவனமாக இத்தனை நாளும் கேட்டிருக்கிறோம். அதில் முடிந்த அளவிற்குக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் உணர்வார் என்று கருதுகிறேன். அந்த அடிப்படையிலே இந்தத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்தத் தேவையில்லை என்று கேட்டு என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, “தனியார் கல்வி நிலையங்கள், உள்ளாட்சித் துறை, மாநகராட்சியின்கீழ் உள்ள கல்வி நிலையங்கள் ஆகியவற்றில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள்-ஊழியர்களுக்குப் பூரண பணிப்பாதுகாப்பு அளிக்கும் பொருட்டு கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் ஒரே சீரான நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டு வரும் பொருட்டும், சீரான கல்வி வளர்ச்சியை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டும், தமிழ்நாட்டிலுள்ள தனியார் பள்ளிகள், தனியார் கல்லூரிகள், உள்ளாட்சி, மாநகராட்சித் துறை நடத்தும் பள்ளிகள் அனைத்தையும் தமிழ்நாடு அரசே ஏற்று நடத்த, தகுந்த சட்டத்தை நிறைவேற்றுமாறு அரசுக்கு இம்மேலவை

1981 மார்ச் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

பரிந்துரை செய்கிறது” என்று நான் 7—11—1979 அன்று முன்மொழிந்த தீர்மானத்தின்மீது 7—11—1979, 31—7—1980, 12—2—1981, 7—3—1981 ஆகிய இந்த நான்கு நாட்களில் தெளிவான, விவரமான விவாதம் நடைபெற்று பல்வேறு உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்த பிறகு, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அரசின் நிலையைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன், திரு. எஸ். முத்துசாமி, திரு. பா. ரா. தாமஸ், திரு. மியாகான், திரு. மீனாட்சிசுந்தரம், டாக்டர் கனார்த்தமம், திரு. ஜேப்பியார், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு. ம. சங்கரலிங்கம் ஆகிய எட்டு உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கருத்துக்களை மிகத் தெளிவாக, அருமையாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தை ஆறு உறுப்பினர்கள் ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இருவர் இதை எதிர்க்கும் வகையிலே பேசியிருக்கிறார்கள் என்றாலும்கூட, அவர்கள் கூட இந்தத் தீர்மானத்தின் உள்நோக்கத்தை வரவேற்று ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஒட்டுமொத்தமாக மேலவையினுடைய உணர்வு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக அமைந்திருப்பது குறித்து உள்ளபடியே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூட தன்னுடைய பதிலில், இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய நோக்கத்தை, உள்ளே புதைந்து கிடக்கின்ற உணர்வுகளை, காரணங்களை மிகத் தெளிவாக அரசு உணர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி, அரசின் நிலைமையை இங்கே குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து பேசிய பிறகு, அதன் மீது விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், உள்ளாட்சித் துறை ஆசிரியர்கள் பிரச்சினையைக் குறித்து தமிழக அரசு ஒரு நல்ல மகிழ்ச்சி கரமான, வரவேற்கத்தக்க முடிவை அறிவித்திருக்கிறது. ஊராட்சி ஒன்றிய ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குகிற முடிவை—பல ஆண்டு காலமாகத் தேங்கிக் கிடந்த இந்த முடிவை—இந்த மன்றத்திலேயே அறிவித்து, அதை ஆளுநர் உரையிலேயும் அறிவித்து அதற்கான நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதற்காக மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களை நான் அதிகம் பாராட்டுகிறேன். “காக்கை உட்கார பனம் பழம் விழுந்ததைப் போல” இந்த நிகழ்ச்சிக் கிறேன். “காக்கை உட்கார பனம் பழம் விழுந்ததைப் போல” இந்த நிகழ்ச்சி அமைந்தது என்று சொன்னாலும்கூட, நான் இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்து பேசிய பிறகு, அதன் மீது விவாதம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிற போது, இந்தத் தீர்மானத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கின்ற இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கின்ற வகையிலே முற்போக்கான நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது குறித்து நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள், ஆசிரியர்களை மட்டும் அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குவதோடு இல்லாமல், ஊராட்சி மன்றப் பள்ளிகளையும் சேர்த்து எடுத்து அரசே நடத்துவது குறித்துப் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அது ஒரு நல்ல தெளிவான முடிவு. அந்தக்

(பிற்பகல் 12-20)

(மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் தலைமை)

கருத்துக்குச் சாதகமான முடிவையே எடுக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களை யெல்லாம் சேர்த்து கல்வித் துறையின் நிர்வாகத்தில் கொண்டு வரும்போது, நாம் விரும்புகிற அந்தக் கல்வித் தரம் வரவேண்டும். ஆசிரியர்கள் பணிப் பாதுகாப்பு மட்டும் என்னுடைய தீர்மானத்தின் நோக்கமல்ல. கல்வித் தரத்தையும் உயர்த்த வேண்டுமென்பதுதான் தம்முடைய முக்கியமான நோக்கம். நாம் விரும்புகின்ற சீரான கல்வி, கல்வித் தரம் உயர்வு என்பதெல்லாம் வேண்டுமென்றால், பள்ளிகள் எல்லாம் கல்வித் துறையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரவேண்டும். அதுதான் என்னுடைய விருப்பம். அந்த வகையிலே அரசும் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். வருகின்ற ஜூன் மாதத்திற்குள்ளாவது அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருப்பதால், என்னுடைய பாராட்டுதல்களையும், மகிழ்ச்சியையும் இந்த அரசுக்கும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது போலவே நகராட்சி, மாநகராட்சிப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், அவைகளை எடுத்துக்கொள்வதில் எந்தவிதமான சிரமங்களும் இருக்காது என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகளை அரசுடமையாக்குகின்ற பிரச்சினைகள் பற்றி மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது ரொல்குகின்றபோது, முக்கியமான அம்சமாக ஒன்றை எடுத்துச் சொன்னார்கள். தனியார் பள்ளிகள் பற்றி அரசினுடைய தரப்பிலே சில கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்று அப்படி தனியார் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொள்வது என்றால், நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை கொடுக்க வேண்டும், அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்குமோ என்று தெரிவித்தார்கள். தனியார்

1981 மார்ச் 7]

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

ஈட்டுத் தொகை, காம்ப்ன்சேஷன் என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால், காம்ப்ன்சேஷன் என்ற நிலைமை இருக்கும் என்றாலும்கூட, உடனடியாக அதைக் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை நமக்கு வராது. அந்த நிர்வாகத்தினருக்குப் பல தவணைகளிலே கொடுத்து, ஈடு கட்டுவதற்கு நமக்குச் சட்ட ரீதியாக வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அது ஒரு பெரிய சிக்கலான பிரச்சினை என்று நான் கருதவில்லை.

அடுத்து, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். பெரும்பான்மை சமூகத்தினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வழி இருக்கிறதே தவிர, சிறுபான்மையினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அதற்கு அரசியல் சட்டத்திலே இடமில்லை என்று சொன்னார்கள். இது குறித்து உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அரசு வழக்கு கொடுத்திருக்கின்றது. உச்ச நீதிமன்றத்திலும் அது இன்னும் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இந்த முயற்சியை விரைவு படுத்த வேண்டும் அரசியல் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற சந்தேகங்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சட்டம் படித்தவர்கள். எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற நான்கு சந்தேகங்களை எடுத்துச் சொல்கிறேன். அந்த சந்தேகங்களின் அடிப்படையிலே சில கருத்துக்களை நான் இங்கே தெளிவாக்க விரும்புகிறேன். அந்த அரசியல் சட்டத்தில் 14-வது பிரிவில்,

“The State shall not deny to any person equality before the law and the equal protection of the laws within the territory of India”.

என்று இருக்கிறது. அந்த ‘Equal Protection’ சமமான பாதுகாப்பு மைனாரிட்டியினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளிலே இல்லை. அரசியல் சட்டம் பிரிவு 14-ல் Equal Protection என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அதே அரசியல் சட்டம் பிரிவு 30-ல் மைனாரிட்டிக்குப் பாதுகாப்பு என்பதையும் சொல்கின்றது. இதில் ஒரு சந்தேகம். சட்ட நுணுக்கமான பிரச்சினையாக இருப்பதால், இதை மேலவையிலே நான் எழுப்ப விரும்புகிறேன். அடுத்த அம்சம். அரசியல் சட்டத்தில் பிரிவு 26-ல்

“Freedom to manage religious affairs” என்ற பிரிவு இருக்கிறது.

“Subject to public order, morality and health, every religious denomination or any section thereof shall have the right to

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1981 மார்ச் 7]

establish and maintain institutions for religious and charitable purposes”.

மதக் காரியங்களுக்காக நடத்தப்படுகின்ற பள்ளிகள் என்ற அளவில் உரிமைகள் பிரிவு 26-ல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது மத சம்பந்தமான காரியங்களுக்கு அந்த நிறுவனங்கள் அவைகளை நடத்துவதற்குத்தான் உரிமை கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர கல்வி சம்பந்தமான, அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற, பாடத் திட்டம், கல்வித் திட்டம், தேர்வு முறைகள் இவைகளில் இல்லை. எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அந்தக் கல்வித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துகின்ற வகையில் அந்த உரிமை இல்லை. மதசம்பந்தமான நடவடிக்கைகளில் அரசு கேட்க முடியாது. ஆனால், கல்வித் துறையினால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்வித் திட்டத்தைத்தான் அந்த மைனாரிட்டி பள்ளிகளை நடத்துகின்றவர்கள் ஏற்க வேண்டும். அதன்படிதான் அவர்கள் வகுப்புகளை நடத்த வேண்டும். இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் மத சம்பந்தமான காரியங்கள் அல்ல. மத சம்பந்தமான காரியங்களில் சுதந்திரம் என்பது வேறு. கல்வி நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் தவறு செய்யும்போது அந்த நிர்வாகங்களைப் பொறுத்தவரையில், எப்படிச் கேட்காமல் இருக்க முடியும் என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது.

இன்னொன்று, பிரிவு 28-ல்

Freedom as to attendance at religious instruction or religious worship in certain educational institutions.

என்று இருக்கிறது. அதிலே இரண்டு பிரிவுகள். உட்பிரிவுகள் தெளிவாக இருக்கின்றன.

“Nothing in the clause shall apply to an educational institution which is administered by the State but has been established under any endowment or trust which requires that religious instruction shall be imparted in such institution”.

“No person attending any educational institution recognised by the State or receiving aid out of the State funds shall be required to take part in any religious instruction that may be imparted in such institution or to attend any religious worship that may be conducted in such institution or in any premises attached thereto unless such person or, if such person is a minor his guardian, has given his consent thereto”.

என்று இருக்கிறது. அதிலே கூட அந்த அரசியல் சட்டத்திலே மைனாரிட்டிகளுக்குக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருக்கிறது.

1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் ஏற்கெனவே இந்தத் தீர்மானத்தில் பேசியிருக்கிறார்கள். இப்போது விளக்கம் சொல்வதுபோலத் தான் பேச வேண்டும்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : தலைவர் அவர்களே, மைனாரிட்டி பள்ளி சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் அதிகமாக இருப்பதால், நான் மேற்கோள் காட்டிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கடைசியாக பிரிவு 30-ல் இருக்கிறது. அரசு எடுக்கப்போகின்ற நடவடிக்கை களுக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலேகூட முக்கியமான ஒன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“All minorities, whether based on religion or language, shall have the right to establish and administer educational institutions of their choice”.

அந்த சொற்றொடர்களுக்குச் சட்ட நிபுணர்கள் வெவ்வேறு பொருள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மத சம்பந்தமான காரியங்களைச் செய்யலாம். அதாவது பாதிரியார்கள், சீஸ்ட்டர்கள் போன்றவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கலாம். சில நிறுவனங்கள் அவைகளை நடத்துகின்றன. அப்படிச் சில நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன, அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களிலே வேண்டுமானால் அரசு தலையிடாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அரசால் உருவாக்கப்பட்ட கல்வித் திட்டத்தை, முறையை அவர்கள் பின்பற்றாமல் இருந்தால் அப்போது எப்படித் தலையிடாமல் இருக்க முடியும்? ஆசிரியர்களுடைய நன்மைக் காகவும், மாணவர்கள் நன்மைக்காகவும், கல்வியின் நன்மைக்காகவும் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்தச் சிந்தனைகள்தான் வழக்கறிஞர்களிடையே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைக் குறித்து அரசு சட்ட துணுக்கம் தெரிந்தவர்களை வைத்துக் கொண்டு ஆலோசனை செய்து முடிவெடுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, தனியார் பள்ளி களில்தான் குழந்தைகளைச் சேர்க்கிறார்கள் என்று சொல்கின்றார்கள். நகர்ப் புறங்களிலே தனியார் பள்ளிகள் நிறைய இருக்கின்றன. கிராமப்புறங்களில் அரசுப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இந்தத் தனியார் பள்ளிகளிலே மாணவர் களைச் சேர்க்கும்போது, ஒரு முறை வைத்திருக்கிறார்கள். அட்பிஷன் சமயத்திலே மாணவர்கள் பெற்ற மதிப்பெண்கள் அடிப்படையிலே தனியார் பள்ளிகளிலே அட்பிஷன் செய்கின்றார்கள். அது எழுத்து பூர்வமாக இல்லை. ஆனால், அதை நடைமுறையிலே செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தனியார் பள்ளிகளிலே நல்ல மதிப்பெண்கள் உடையவர்களுக்கு ‘அட்பிஷன்’

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1981 மார்ச் 7]

கோடுக்கிறார்கள். ஆனால், அரசுப் பள்ளிகளிலே அப்படிச் செய்ய முடிவதில்லை. அப்படிச் செய்துவிட்டால், உடனடியாக அது பெரிய பிரச்சினையாக ஆகிவிடும். பெரும்பாலான தனியார் பள்ளிகளில் அந்த முறை நடைமுறையில் இருக்கின்றது. அந்த அடிப்படையில் தனியார் பள்ளிகளில் படிக்கின்றவர்கள் தாம் நன்கு இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். அதை யொட்டித்தான் அந்தக் குழந்தைகளின் கல்வித் தரம் அங்கு அமைகிறது. அது மட்டுமல்ல, தனியார் பள்ளிகளிலே கட்டிட வசதி வாய்ப்புகள், சாதனங் கள் நிறைய இருக்கின்றன. அந்த மாதிரியான சூழ்நிலைகள் அரசுப் பள்ளி களிலே இல்லை. அந்தக் கட்டிட வசதிகள் வாய்ப்புகள் அரசுப் பள்ளிகளில் இல்லை. நாம் அரசுப் பள்ளிகளுக்கு அந்த வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், நிச்சயமாக தனியார் பள்ளிகளுடைய தரத்தை அடைய முடியும். அரசுப் பள்ளிகளிலே அந்தத் தரத்தைக் கொண்டுவர முடியும். அது குறித்து அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் காரணமாகத்தான் தனியார் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆசிரியர்களைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கிராமப் புறங்களில் பணி புரிகின்ற ஆசிரியர்கள் அங்கேயே தங்கவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கருத்தும். அவர்கள் அங்கேயிருந்து பள்ளிக்கூடம் நடத்திய நேரம் போக மீதி நேரங்களில்கூட மாணவர்கள் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆனால், அவர்களுக்கு அங்கே வீட்டுவசதி இல்லை.

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் தனி நபர் தீர்மானத்தின் மீது பேசும்போது மற்ற உறுப்பினர்களுக்கும் வழி விடுகின்ற மாதிரி இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் ஒருவருக் கொருவர் நல்லது செய்ததாக இருக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : கிராமப்புறங்களில் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு சூறைந்தப் பசு வசதிகளுடைய விடுகளையாவது கொடுக்க வேண்டும். அந்த வீட்டுவசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், அந்த அளவுக்கு ஆசிரியர்களும் பாடுபட முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-30)

அது, இப்படிப்பட்ட அம்சங்களையெல்லாம் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றைய

1981 மார்ச் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

குழந்தைகளில் அந்தப் பள்ளிகளை எடுக்க முடியவில்லை என்றாலும்கூட, அதற்கான பல நடவடிக்கைகளைப்பற்றி, ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். அதிலே ஒன்று, தனியார் பள்ளிகள் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் உள்ள குறைபாடுகளைப் போக்க வேண்டுமென்ற கருத்து குறித்து அரசு நடவடிக்கை எடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். உச்ச நீதி மன்றத்தில் தேங்கி யிருக்கும் வழக்கை விரைவாக முடிக்க அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : 'கடைசியாக' என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : அரசுப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்குச் சில சலுகைகள், சில உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக வீடு கட்டக் கடன், குழந்தைகள் கல்வி கற்கக் கடன், திருமணக் கடன், ஸ்கூலர் வாங்கக் கடன் போன்ற சலுகைகள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தச் சலுகைகள் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கிடையாது. அவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகள் கொடுப்பது பற்றி அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றுக்கு முழு மானிய உதவி கொடுக்கப்படுகிறது. கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாக ஊதியம் வழங்கப் படுகிறது. அதே போன்று தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் நேரடியாக ஊதியம் வழங்க அரசு முடிவெடுத்தால், அதில் எந்தவிதமான சிரமமும் இருக்காது. அது ஒரு விதத்தில் பாதுகாப்பாக அமையும். எனவே கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்குச் செய்ததுபோல, தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் நேரடியாக ஊதியம் வழங்குவதென்று முடிவெடுத்து அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் குறித்து ஒரு முக்கியமான கருத்து . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அடுத்த தனி உறுப்பினர் தீர்மானத்தை விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கடுத்து மூன்று ஆசிரியர் தொகுதி பிரதிநிதிகள் கொண்டு வருகிற தீர்மானங்கள் இருக்கின்றன. எனவே சீக்கிரமாக முடிக்குமாறு கோருகிறேன்.

[1981 மார்ச் 7]

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : ஒரே ஒரு கருத்து. தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகளுக்கு நாம் நிறைய மானியம் கொடுக்கிறோம். ஆனால் எவ்வளவு மானியம் கொடுக்கிறோமென்பது தனியாக அரசின் நிதிநிலை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்படுவதில்லை. அரசுப் பள்ளிகளையும், தனியார் பள்ளிகளையும் இணைத்துத்தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. இனிமேல் அவ்வாறு இல்லாமல் தனியார் பள்ளிகளுக்கு ஆசிரியர்களுக்காக எவ்வளவு மானியம், கட்டிடங்களுக்காக எவ்வளவு மானியம் போன்ற விவரம் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை. தனியார் பள்ளிகளின் பெயர்ப் பலகைகளிலே 'அரசு உதவி பெற்றது' ('கவர்மென்ட் எய்டட்') என்ற வார்த்தைகளைச் சேர்க்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் தங்களுடைய சொந்தப் பணத்தில் நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பொது மக்கள் நினைத்துவிடுகிறார்கள். எனவே ஒவ்வொரு பள்ளி அல்லது கல்லூரியின் பெயர்ப் பலகையிலும், மற்றுமுள்ள பதிவேடுகள், சான்றிதழ்களிலும் 'கவர்மென்ட் எய்டட்'—அரசு உதவி பெற்றது—என்ற வார்த்தைகளைச் சேர்க்க நடவடிக்கை எடுப்பதில் எந்தவிதச் சிரமமும் இராதென்று நினைக்கிறேன். அதையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய இந்தத் தீர்மானத்தை ஒட்டி, இந்த விவாதத்தில் பங்கு கொண்ட எல்லோருக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் அரசின் சார்பாகச் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். அதன்மூலம் இந்தத் தீர்மானத்தின் உணர்வுகளை அரசு புரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அந்த அடிப்படையிலே அரசு தற்காலிகமாகச் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்குமென்ற நம்பிக்கையோடு, அம்முயற்சிகளை விரைவுபடுத்துமாறு வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எதிர் காலத்தில் நிச்சயமாக தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகளையெல்லாம் நிச்சயமாக அரசே ஏற்று நடத்தும் சூழ்நிலை வந்தே தீரும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை வருமபோது, இப்பொழுது அரசுத் தரப்பில் சொல்லுகின்ற இந்தக் காரணங்களை அப்போது பேச முடியாத சூழ்நிலை வரும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை விரைவிலே வரும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை வருமென்று காத்திராமல் முற்போக்கு நடவடிக்கையாக அரசு, தனியார் பள்ளிகளை அரசுப் பள்ளிகளாக்குவது குறித்து பரிசீலனை செய்து, அது குறித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தற்காலிகமாகச் சில நடவடிக்கைகளை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் அறிவித்ததை விரைவாகச் செய்து முடித்து, அந்தப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுப்பதோடு, ஒரே

1981 மார்ச் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

சீரான கல்வித் தரத்தை அளிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு ஆசிரியர்கள் நிச்சயமாக ஒத்துழைப்பு தருவார்கள், ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகள் முழுமையான ஒத்துழைப்பு தருவார்கள் என்று சொல்லி, அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் தீர்மானத்தை வலியுறுத்துகிறாரா அல்லது திரும்பப் பெறுகிறாரா ?

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் அளித்த வாக்குறுதிகளின்பேரில், என்னுடைய தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெறுகிறேன்.

தீர்மானம், அவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெறப்பட்டது.

(2) தமிழ் நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து 25-வது ஆண்டு இறுதியில் வெள்ளி விழா கொண்டாடுவது குறித்து.

திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே,

“தமிழ் நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து—மாநிலங்கள் புனரமைப்பு காரணமாக—25 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த 25-வது ஆண்டு இறுதியில் வெள்ளி விழாவாக இதைச் சிறப்புற நடத்த வேண்டுமென மாநில அரசை இந்த அவை கேட்டுக்கொள்கிறது” என்று முன்மொழிகிறேன்

திரு. வி. வி. வி. ஆனந்தம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ப. மாணிக்கம் அவர்கள் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை நான் வரவேற்று, வழிமொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“தமிழ்நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து—மாநிலங்கள் புனரமைப்பு காரணமாக—25 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த 25-வது ஆண்டு இறுதியில் வெள்ளி விழாவாக இதைச் சிறப்புற நடத்த வேண்டுமென மாநில அரசை இந்த அவை கேட்டுக்கொள்கிறது.”

திரு. ப. மாணிக்கம் : தலைவரவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அரசுத் தரப்பிலே வரவேற்பு இருக்கும்; ஆட்சேபணை இராதென்று கருதுகிறேன். இந்த அவையில் எந்தத் தரப்பும் இதை முழு மனதோடு வரவேற்குமென்று கருதுகிறேன். காரணம், நம்முடைய தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில், தமிழ் நாடு